

Gaál Zoltán - Kovács katáng Ferenc

Fák egymás között

A vadalmafa (alias Gaál Zoltán) - A fehér akác (alias Kovács katáng Ferenc)

Személyesen is találkoztunk, de leginkább a kor új vívmánya, az elektronikus levelezés tart össze bennünket. 2012 elején találtuk ki, hogy egy-egy kedvenc fánk koronája mögé bújva, onnan időnként kikandikálva, világról nyert tapasztalatainkat, hangulatainkat, élményeinket verssorokba öntjük és megosztjuk egymással. A kötet címe is jelzi, imígyen levelezünk kisebb-nagyobb megszakításokkal. Egy téled, egy tőlem. A költemények – a fák ál vagy valódi termése – mutatja, heti rendszerességgel kerestük egymást írásainkkal. Nem célunk, felelgetősdit játszani, az sem, hogy a másik gondolatát direkt módon szálvégre kapjuk, folytassuk, esetleg elvarrjuk. De kétségtelen, és kitalálható, és ajánljuk az olvasó figyelmébe, hogy inspiráltuk egymást, s némelyik téma újragondolására sarkalltuk magunkat.

A fehér akác

falnak támaszkodom...

...vén a nénikéd

térde kalácsa

benne a korban, igaz
apám tizzel fiatalabban
Öreg becenevet kapott
kalappal a fején takarék
lángon égett tovább

lihegek még...

...szokásos adagom futottam
a táv ugyanaz, csak a stopper
siet egyre többet...
de bolond módra, utcai
ruhában, félcipőben is
belevágok néha, csak úgy
a mozgás örömére

pulzosom mérem...

...verdes darab-ideig
nem idegesebben, mintha
híradót, külhonban
hazáját áruló tollforgatót
filozófust hallgatnék;
tak-tika, prak-tik

A vadalmafa

Jobb híján felsorolok itt néhány közhelyet:
tudjuk hogy semmi sem tart örökké
hogy a fák nem nőnek az égig
hogy a fejsze már a fák gyökerére tétetett
hogy egyszer megáll az idő
Olykor bátoríthatjuk magunk
mint egy főnöknőm
(nálam jóval idősebb)
aki egyszer hirtelen felém fordulva kifakadt

”A kor, Gaál úr, a kor nem játszik szerepet”

Láttam hogy nagyon szeretné hinni hogy ez így igaz
Nem akartam megbántani
úgy tettem
mintha nem hallottam volna szavait

A fehér akác

úgy tűnik, annál
azért bölcsebb, hogy
málé szájú suhancokkal
birokra keljen
szemébe húzva
apa kalapját
a kerten át szökik

Túl a határ rozoga lécein
rekedt kutyaugatás kíséri
Félig szívott Kossuth cigi
srófolja egyre pulzusát
rohadt keserű, ám ha tilos
csakazértis, tudózi egyre
Vadsóska a bagós leheletre
ez a nagyokos Jóska tanácsa
de mindhiába
anya eszét, szaglószervét
elvéve, ha ki tudja játszani
a pofon ezúttal is csattan

A vadalmafa

Ami volt az vala
múltam megszökött
Én a jelenben élek
ám ki törődik egy ilyen mitugrásszal
aki vidéken meghúzódva ügyködik
Ha nagymenő volna
biz körüludvarolnák
gondosan feljegyeznék minden szavát
aranyköpéseit páncélszekrénybe rejteneék
alkalomadtán előkotornák
és tőkét kovácsolnának belőlük
De egy ilyen nyomorult féreg mint én vagyok
ne pimaszkodjon
haszontalan alak
fogja be a bagólesőjét
legyen boldog hogy egyáltalán
megtűrik maguk között

Tudod-e mi a pikó?
Be kell vallanom hogy nem tudtam
Apró horgolt hurok
vagy ilyenekből készült szegély
Ez az apróság figyelmeztet arra
hogy tudatlanságom épp oly kimeríthetetlen mint a tenger
Korábban hittem hogy értem azt ami a világban zajlik
ma úgy tetszik zűrzavar vesz körül
Semmibe sincs beleszólásom
Visszakényszerülök a természetbe
Lassanként olyan leszek mint a vén vadalmafa házunk előtt
melynek terhet jelent a hatalmas szarkafészek

A puszta létezés
az anyagcsere lebonyolítása
mindinkább leköt és fogva tart
Kapálódzni egy darabig még lehet de nincs kiút

A fehér akác

nekem a nyár
ha zokni nélkül, mezítláb
járhatok - kelhetek
az idei próbálkozás vége
tüsszögés, krákogás
csak hogy az olvasó is
képben legyen
elhagytuk júniust
az északi szélesség 59. fokán
(10 fok 46 perc hosszon)
eközben kicsit délre
nappali, éji csúcsok dőlnek
harmadfokú készültség van
forgalmas gócpontokon
zacskós vizet osztanak
s a légkondizott boltok
eladói lesziázzák
az utcáról beájultakat

hársfateát iszom mézzel
lehet találgatni, ki pergette
s erről jut eszembe, millió tövis
védi az akácot, megmászhatatlan
vagy majdnem, tettem rá
kísérletet, fogadásból
a kerítés tetejéről léptem át
egy oldalra, kézzel fogást
találni volt a nehezebb
mintha macska karmolt volna
karon, combon, arcon is

nem, nem tanul az ember
egy fennakadt labda után
máskor és máshol
újából akácfára másztam

A vadalmafa

Vannak akik a sulis mellé jártak
jómagam talán az élet mellé jártam

Ötvenhatban egy eltévedt puskagolyó
könnyen végezhetett volna velem
fejemtől két deciméternyire fűrődött a tűzfalba
(ki tudja miért köszáltam a Kálvin-téren?)
Még csak azzal sem dicsekedhetek
hogy a lövész rám célzott
olyan távol voltam a hősiességtől

Birodalmak pukkantak szét
mint buborékok
hiába mentek annyian a halálba
kényszernek engedve
vagy lelkesedve az ördög tudja miért

Fehér és vörös cárok, szultánok s más micsoda csodák
potyogtak mint férges gyümölcs

Szobrot süllyesztek nekik
Kobakjuk minimum hat méternyire a föld alatt
talpuk a föld színén
rajta a felirat
„N.N. az emberiség jótévője, sorszáma: ...”
Betonba öntve váraognak az ítéletre
Manapság
hogy egy szerény példát említsek
divatba jött a putyinkodás
itt is amott is felbukkan egy putyinka
Hamarosan új szobrokat süllyesztek
nyugi
az idő nekem dolgozik

Bengtsson Emma Margit**Kärlek**

Du lyser ljuvligt i mörka vatten.
Dina ögon ler mot mig i natten.
Dina små läppar rosen röda är.
Mitt hjärtas tomrum med kärlek fylls här.

Szerelem

Mosolyod fénylik a fekete vizben.
Szemed rám csillan a sötétben.
Piros rózsa kedves kicsi ajkad.
Árva szivemben szerelem fakad.

Britt G.Hallqvist**God jul**

En stjärna i vårt fönster, ett ljus på var bord,
en lingonkrans på dörren, en sång och glada ord.

En lukt av lack i huset, av hyacint och gran,
och hemligt pappersprassel och mycket marsipan.

Nu sitter vi här och väntar, för allt är klart och gjort.
Just nu så går julen sakta – sen går den väldigt fort.

Kellemes karácsony

Csillag ablakokban, asztalokon gyertya ég,
koszorú az ajtón, s szivünkben jó reménység
Fenyő, játcint, fény és gyantaillat terjedez
marcipán csomagok titokzaja lengedez.
Itt ülünk és várunk, most már minden készen áll,
lassan itt az ünnep és minden suhanva száll.

Fordította: Bengtsson Tar Benjamin